

cu viața pe loc, pentru acest diavol? Ferească Dumnezeu!

Deci, este nevoie de puțină vitejie în toate cele ce sunt de făcut. Pocăința înseamnă să știi să te smerești; să știi să te măsoari; să știi să te înregistrezi în tot ceea ce faci. Dacă te-ai spălat într-o parte, dar nu „te-ai înregistrat”, atunci nu „te-ai spălat” și în cealaltă, unde poate este o nuanță de sufocare, o nuanță de miros al sufocării. Deci, trebuie să știi de tine. De aceea spuneam că: „Unde erai atunci când nu erai în tine, cu tine?”. Pocăința este aceasta: gândul la Dumnezeu neapărat și mai ales, dragii mei, să cunoașteți, să știți cu orice chip că, nu suntem creați de Dumnezeu numai pentru noi, ci suntem creați pentru toată lumea, pentru întreaga creație. Vrei să vezi întâi Raiul? Lasă-l să fie văzut mai

întâi de ceilalți. Mântuind, mântuiește-te. Altfel nu poți, dacă nu știi să jertfești. Pentru că, viața este o continuă jertfire. Și concepția despre mântuirea creștină, este jertfa. La fel cum există și alte concepții, așa - zise de mântuire, ale diferitelor religii, care au ca scop să scape de suferință. Mântuitorul zice contrariul: „Nu, tocmai prin suferință, scapi de alte suferințe”. Pentru că, dragii mei, Crucea a împuternicit pe Hristos să judece suferința. Minunile grozave pe care le-a făcut Iisus Hristos, de au stat și istoria și lumea și veacurile și creația, au stat înfrânate și pe loc, dar nu au mântuit lumea. Învieri, vindecări și nu se mai știu câte alte minuni, dar se știe că au fost la nesfârșit, dar nu au mântuit lumea aceste lucruri.

Sursa: doxologia.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 24 martie	18:00	Vecernia și Litia
Marți 25 martie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Buna Vestire
Sâmbătă 29 martie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 30 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 6, 13-20; Ap. Efeseni 5, 8-19; Ev. Marcu 9, 17-32; Ev. Matei 4, 25; 5, 1-12; glas 7, voscr. 7 → Duminica a 4-a din Post (a Sfântului Ioan Scărarul)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

”Fără iarnă nu ar fi primăvară, iar fără primăvară nu ar fi vară. Așa este și în viața duhovnicească: puțină mângâiere, apoi puțină întristare - și astfel, încetul cu încetul, ne lucrăm mântuirea. Să acceptăm totul ca din mâna lui Dumnezeu.”

— Sfântul Iosif Isihastul

Nr. 571 / 23 martie 2025

PĂRINTELE
EMILIANOS
SIMONOPETRUL

ASCEZA RUGĂCIUNII, DIFICULTĂȚI ȘI HAR

Plăcutu-l-a lui Dumnezeu să facem experiența adevăratelor delectări divine în rugăciune; acestea ne-ar fi foarte folositoare. Să știți totuși că, la început - ca să nu spunem timp de mai mulți ani, și câteodată pentru totdeauna -, problemele, obstacolele și dificultățile ne sunt mult mai de folos decât desfătările, căci atunci libertatea noastră, voința noastră și dragostea noastră pentru Dumnezeu sunt puse la încercare. Nu vorbim despre dragoste înțeleasă ca sentiment, ci ca statornicie în încercări, căci în aceasta se revelă cu adevărat această dragoste care există în adâncul sufletului nostru și dacă dragostea noastră este cu adevărat o dragoste pentru Dumnezeu. În dificultăți se vede dacă-L iubim pe Dumnezeu și dacă voința noastră se îndreaptă spre Dumnezeu.

Continuând să mă rog, în ciuda obstacolelor, am sentimentul că dau examene în fața lui Dumnezeu. Să luăm un exemplu. Când mă pregătesc să arunc o greutate simt rezistența acesteia și, cu cât simt mai mult rezistența ei, cu atât mă forțez să arunc. Astfel, obstacolele sunt rezistența din partea unei persoane. Această persoană poate fi chiar eu însumi, omul cel vechi din lăuntrul meu, care este lumesc, pământesc, dobitocesc. Poate fi demonul, pot fi persoanele pe care le-am iubit în viață sau pe care le-am cunoscut, și care formează în prezent o rezistență, și devin un zid care se înalță în fața mea. Faptul de a ne găsi în fața unei dificultăți în rugăciune arată că mă găsesc față în față cu o persoană, cu un dușman: dușmanul mântuirii mele. În prezent Dumnezeu așteaptă de la mine să-l arăt dacă Îl iubesc, rămânând neclintit în această situație.

Chiar gândurile noastre, ideile noastre, opiniile noastre pot să influențeze rugăciunea noastră. Îmi vine de exemplu ideea că în rugăciune nu este permis să am gânduri. Asta îmi devine un obstacol care mă anihilează și mă face bucăți. Un altul poate să se gândească că pentru a se ruga, trebuie să aibe avânt și să resimtă ceva; iar dacă nu resimte acest avânt spre rugăciune, se gândește că nu trebuie să se roage. În acest fel nu va învăța niciodată să se roage în mod legitim și substanțial.

În toate aceste cazuri nu înseamnă că trebuie să mă strecor și să abandonez rugăciunea. Fuga, abandonul, în numele dificultății, nu este o soluție. Frica nu este o modalitate de afrontare a problemelor. Frica este foarte periculoasă, căci ea creează în noi o stare de panică ce ne subminează în întregime, o panică care este bucuria diavolului, căci Dumnezeu nu poate să facă atunci nimic pentru noi. Trebuie să știm să învingem frica, chiar în fața celor mai mari probleme pe care le întâlnim în rugăciune.

De asemenea, schimbările continue precum schimbarea locului de rugăciune, nu sunt o soluție. Mă așez, de exemplu, pe un mic scăunel, dar mi se pare cam tare și atunci vreau să-l schimb pentru unul mai confortabil. Nu! Aleg o singură dată care este locul cel mai propice pentru rugăciune și mă așez acolo. Nu schimb locul, nu-mi schimb poziția continuu, sau luminozitatea. Altfel spus, nu recurg la schimbări nefirești.

Alt lucru: când am probleme nu trebuie să iau decizii noi. Iată un exemplu: încep azi să mă rog și intervine o problemă, să zicem un gând de necredință sau gândul să opresc rugăciunea căci Dumnezeu nu mă aude. În fața acestui gând vreau să opresc rugăciunea și în același timp îmi spun: "Câte metaniere pe zi mi-a spus Gheronda să spun? Zece. O să-i cer binecuvântarea să spun douăzeci începând de acum, pentru a-l zdrobi

pe diavolul care mi-a inspirat gândul ăsta de necredință". Luând această decizie, mă păcălesc pe mine însumi. Nu doar că este o păcăleală, ci un pământ alunecos, căci dacă nu pot să zic zece metaniere, cum voi putea să spun douăzeci?!

Să mai luăm un exemplu. M-am trezit la ora 8, dar încă mai sunt adormit, și când mă ridic bate clopotul că începe slujba. În acel moment iau decizia de a mă trezi la ora 6 de dimineața, începând de mâine. Dar, vă repet, nu trebuie să luăm decizii în momentul în care suntem expuși problemelor sau dificultăților în timpul rugăciunii. Singurul lucru pe care-l știu este că voința mea este supusă încercării și că trebuie să fiu constant, neclintit, neșovăielnic, pentru a da tot locul lui Dumnezeu.

Sursa: Cateheză rostită în fața comunității monahale de la Simonos Petra, pe 29 decembrie 1978

PĂRINTELE ARSENIE PAPACIOC

NUMAI PRIN SUFERINȚĂ AJUNGI SĂ SCAPI DE SUFERINȚĂ

Dragii mei, pocăința aceasta este: a te vedea pe tine așa cum ești. Și progresul este atunci când reușești să te smerești, adică să stai la locul tău.

Și cum putem să ajungem să ne pocăim?

Aceasta este o întrebare pe care o pun toți. M-a întrebat cineva, ca și dumneavoastră, sigur că am avut impresia că întrebă așa, de dragul întrebării: „Părinte, cum să facem să scăpăm de diavol?”. Și i-am spus: „Dar ce ne facem fără diavol?”. Și le-am dat un răspuns care a creat curiozitate. Dacă Dumnezeu, care a intrat după moarte în Iad și a nimicit pe Satana, de ce i-a mai lăsat ceva putere? De ce nu l-a biruit de tot? De ce i-a mai lăsat vârful cozii, după cum zic Sfinții Părinți? Pentru că, dragii mei, el este un tolerat, el nu este o putere în sine. Aici este marea greșală a oamenilor, că îl consideră o forță, dar el este un tolerat. Dacă poate să se strecoare, acolo unde este lipsă de credință, acolo unde omul se teme, o face. Mi-a spus acum vreo două zile o fetiță, că la moartea bunicului ei, atunci când era la priveghi, a intrat un pisoai în cameră și s-a zis: „Uitați, acesta este strigoii”. Vă dați seama, cine putea să-i convingă de altceva? „Este strigoii”. S-a auzit despre strigoii că înseamnă un fel de diavol, dar care, de fapt, nu există. Era un pisoai nevinovat. Deci, teama aceasta că diavolul, care este considerat o putere, aceasta a făcut să spunem că: „Frica este un păcat de moarte. Deci, nu vă temeți. Puterea este la noi”. Dați-vă seama că, fără de El nu putem face nimic și El este cu noi, pentru că suntem mlădiță în viță. Diavolul nu este nimic, nu are nici o sursă de existență, ci numai cât îi îngăduie Dumnezeu să ispitească. Așa că, stăm